

Kære studenter.

Et øjeblik.

Men ikke et hvilket som helst øjeblik. For mig er det en enestående oplevelse at stå her foran jer i dag. Jeres huer og ansigter udstråler en smittende glæde og stolthed, og som lærer kan man godt lide at stole sig lidt i al glansen. Ikke for at tage noget af æren fra jer, for det er bestemt jer der har måttet præstere for at nå dertil hvor I sidder nu, men vi var jo i hvert fald med undervejs.

Lærerrollen er i den pædagogiske litteratur billedliggjort på forskellige måder:

gartneren der sår, gøder, passer, klipper og styner

skulptøren, der modellerer eleven i ler

tankpasseren, hvor man kan komme og få fyldt på efter behov

og Sokrates mente ikke, at man kan lære nogen noget. Vi er fanger i en hule og skal befries før vi gennem komplicerede jordemodertaler kan opnå bare en vis erkendelse af, hvad der er rigtigt og forkert.

Sådan nogle billeder/modeller rammer selvfølgelig sjældent virkeligheden 100%, og det gør min model muligvis heller ikke.

Men jeg tænker sådan på det: Undervisning/læring, whatever, er rafting, eller river rafting. Det er sådan en slags åfart, bare med mere fald. Man sidder i en båd og padler, og så følger man ellers bare med strømmen.

Vi lagde alle sammen fra land med latin i ap, og det gik jo stille og roligt.

Hen ad vejen dukker der dog hurtigt udfordringer op: tests skal bestås, opgaver skal afleveres - til tiden. Karakterer skal modtages, læreren har måske misforstået ens genialitet. Der skal vælges retning. Så skal vi ud at rejse. DHO, SRP - kæmpeopgave, er det nu der er vejledning? Nej, det var i går. Videre. Videre. AT - synopsis - problemformulering. Metode, åh nej! Hvad for noget tøj skal du have på til gallafesten?. Og så det mere private, fritid, sport, job, kærester - og kørekort.

Pludselig er I fremme ved den sidste store hurdle: eksamen, et gigantisk vandfald der skal passeres. Nådesløst, ingen mulighed for at gemme sig, lurepasse. Hvordan skal det dog gå? Og det går jo - for det meste endda fint.

Så var der fest - og nu sidder I her, glade og stolte

Det fine ved raftingmetaforen er, at den viser læring som en proces, hvor man lærer noget ved at være med. Retningen er givet. Det kan godt være, at nogen har bedre forudsætninger for at klare skærene, andre er måske mere heldige. Men fælles for alle er, at man har gjort sig nogle erfaringer, opnået kompetencer, man har udviklet sig gennem forløbet, også selv om man måske ikke helt præcis kan forklare, hvordan det gik til. Der er måske nogen af jer der endnu ikke helt har forstået, at I er blevet studenter.

Og hvad så med lærernes rolle? Jo, vi har i mange tilfælde været ruten igennem før, kender de kritiske steder, forklarer, advarer, råber højt. Vi bliver selvfølgelig ikke altid hørt, og der følger også ærgrelser og frustrationer med at være lærer. Det er vores udfordringer i processen, men når jeg tænker på mit liv som lærer, er det først og fremmest glæden ved at være sammen med elever, der falder mig ind. Det udvikler mig som menneske at arbejde sammen med jer.

Øjeblikket er ved at være forbi.

Efter glæden over eksamen og alle festerne, vil det snart være dagligdag, og der melder sig nye udfordringer: uddannelse, karriere, familie, samfundet, verden. Jeg er sikker på, at I vil have stor gavn af alt det I har været igennem her på Midtfyns Gymnasium.

Jeg vil selvfølgelig ikke på nogen måde bagatellisere og nedgøre Platon og Sokrates. De sigtede mod højere mål, og der er også brug for idealer, men det kan være problematisk altid at søge det perfekte. Ting kan lykkes, selv om vi ikke hele tiden har fuld kontrol. Selv om du ikke er den førstevalgte, kan du godt føle dig privilegeret.

Det er klaustrofobisk at være fanget i en hule, det er spændende og udfordrende at rafte.

Tak for turen og tillykke med eksamen!